

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Daniely Benešové a soudců JUDr. Anny Vandákové a JUDr. Zdeňka Stibrala ve věci žalobců: a/ **V** [redacted] **F** [redacted], narozeného [redacted], bytem v [redacted] / **M** [redacted] **F** [redacted], narozeného [redacted], bytem v [redacted] obou zastoupených JUDr. Miroslavem Francem, advokátem, se sídlem v Praze 3, V Kapslovně 2770/7, proti žalovaným: 1/ **České republice – Ministerstvu financí**, se sídlem v Praze 1, Letenská 15, 2/ **JUDr. T** [redacted] **P** [redacted], správci konkurzní podstaty úpadce Mototechna, s.p. v likvidaci, IČ: 00009334, se sídlem [redacted], zastoupeného JUDr. Jaroslavou Žákovou, advokátkou, se sídlem v Příbrami III, Komenského nám. 289, o **určení vlastnictví k nemovitostem**, k odvolání žalovaného 2/ proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 27. března 2003 č.j. 25 C 159/2002 – 50 opravenému usnesením téhož soudu ze dne 10. července 2003 č.j. 25 C 159/2002 – 76

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně opravený usnesením ze dne 10. července 2003 se ve výroku o věci samé I. a ve výroku o nákladech řízení IV. **p o t v r z u j e .**

II. Žalovaný 2/ je povinen zaplatit žalobcům náklady odvolacího řízení ve výši 12.150,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Miroslava France.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem ze dne 27. března 2003 č.j. 25 C 159/2002 – 50 opraveným usnesením ze dne 10. července 2003 č.j. 25 C 159/2002 – 76 (dále též „napadený rozsudek“) soud I. stupně

určil, že žalobci jsou spoluvlastníky každý 1/2 nemovitostí č. parc. [redacted] o výměře 390 m² – vodní plocha, č. parc. [redacted] o výměře 55 m² – zastavěná plocha a nádvoří, č. parc. [redacted] o výměře 3.467 m² – ostatní plochy a č. parc. [redacted] o výměře 2.437 m² – ostatní plochy (dále též „předmětné pozemky“), vše v katastrálním území [redacted], obec, zapsané na listu vlastnictví č. [redacted] vedeném Katastrálním úřadem Praha – město pro katastrální území [redacted] (výrok I.) a současně žalovanému 2/ uložil povinnost zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 15.375,- Kč do tří dnů od právní moci téhož rozsudku k rukám jejich zástupce (výrok IV.) Ve vztahu mezi žalobci a žalovaným 1/ žalobu zamítl (výrok II.) a současně vyslovil, že ve vztahu mezi nimi nemá žádný z účastníků právo na náhradu řízení (výrok III.). Po provedeném dokazování shledal požadavek žalobců na navrhovaném určení opodstatněným pouze proti žalovanému 2/ s odůvodněním, že je dána věcná aktivní legitimace žalobců i věcná pasivní legitimace žalovaného 2/ ve sporu, že žalobcům svědčí naléhavý právní zájem na navrhovaném určení (§ 80 písm. c/ o.s.ř.), neboť bez tohoto určení bude právní postavení žalobců i žalovaného 2/ ve vztahu k předmětným pozemkům nejistým (se zřetelem k vyrozumění příslušného katastru nemovitostí o duplicitnímu zápisu vlastnického práva), přičemž pouze rozhodnutím soudu o navrhovaném určení se vytvoří pevný právní rámec vztahu mezi těmito účastníky. Vzal za prokázáno, že od roku 1958 byla jedinou vlastníci pozemkové parcely č. [redacted] o výměře 6.348 m² (ze které následně vznikly předmětné pozemky – dále jen „předmětná pozemková parcela“) matka žalobců M. F. [redacted] (zemřelá dne [redacted] 1993), která ji získala v rámci dědického řízení po T. K. [redacted] (zemřelé dne [redacted] 1958), přičemž další z možných dědiců J. K. [redacted] se svého práva k předmětné pozemkové parcele výslovně vzdal, že rozhodnutí o vyvlastnění předmětné pozemkové parcely ze dne 7. dubna 1972 se týkalo J. K. [redacted] (který však nikdy nebyl jejím vlastníkem) a M. F. [redacted] (která byla osobou odlišnou od matky žalobců M. F. [redacted]) a v případě matky žalobců M. F. [redacted] nebylo řádně doručeno do vlastních rukou (§ 24 zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení – dále jen „zák. č. 71/1967 Sb.“). Dovedil tudíž, že při odnětí vlastnického práva matce žalobců k předmětné pozemkové parcele vyvlastněním v roce 1972 (§ 131 odst. 2 obč. zák. v tehdy platném znění) nebylo postupováno podle tehdy platných předpisů a pokud na základě takového nesprávného postupu (a v důsledku tohoto neplatného vyvlastnění) došlo k zápisu vlastnického práva ve prospěch jakéhokoliv jiného subjektu, jedná se o zápis, jehož právní účinky v důsledku absolutně neplatného právního úkonu (§ 39 obč. zák.) nemohly nikdy nastat. Námitku o vydržení předmětných nemovitostí (§ 128 odst. 1 obč. zák.) shledal neopodstatněnou s odkazem na nedostatek dobré víry na straně žalovaného 2/, neboť jeho právní předchůdce nemohl být oprávněným držitelem s dobrou vírou o tom, že mu předmětná pozemková parcela patří, neboť od roku 1958 až do doby vyvlastňovacího řízení existovala evidence potvrzující vlastnictví matky žalobců k této pozemkové parcele a žalovaný 2/ navíc po skončení dědického řízení po M. F. [redacted] jednal s žalobci jako vlastníky předmětné pozemkové parcely. Výrok o nákladech řízení mezi žalobci a žalovaným 2/ odůvodnil užitím ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť procesně úspěšným žalobcům vznikly proti žalovanému 2/ náklady spojené se zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč (§ 137 o.s.ř., § 2 zák. o soud. poplatcích), s odměnou advokátovi za poskytování právních služeb ve výši 12.000,- Kč (§ 5 písm. b/, § 17 odst. 2 vyhl. č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení – dále jen „vyhl. č. 484/2000 Sb.“) s náhradou hotových výdajů advokátovi (5 x 75) ve výši 375,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb – dále jen „vyhl. č. 177/1996 Sb.“).

Proti vyhovujícímu výroku o věci samé I. tohoto rozsudku podal v zákonné lhůtě přípustné odvolání žalovaný 2/ s požadavkem jeho zrušení a vrácení věci soudu I. stupně k dalšímu řízení. Vytykal nesprávné právní posouzení věci v otázce zahrnutí předmětných pozemků do dědictví po matce žalobců M. F. a rovněž nesprávné hodnocení provedených důkazů. Poukazoval přitom zejména na to, že předmětná pozemková parcela byla již za života jmenované řádně vyvlastněna a že rozhodnutí o tomto vyvlastnění jí bylo řádně doručeno, že ve vyvlastňovacím řízení bylo jednáno též s J. K. neboť podle sdělení tehdejšího MNV ve ze dne 23. března 1970 byl dalším dědicem po T. K. a ve vyvlastňovacím řízení se jako vlastník předmětné pozemkové parcely choval a dále, že zmíněné vyvlastňovací řízení se týkalo několika desítek občanů a k pochybení na straně správního orgánu došlo pouze v několika případech, přičemž ve většině těchto případů došlo k dohodě a pouze ojedinělé případy jsou řešeny prostřednictvím soudu. Současně podrobně popisoval doručování rozhodnutí vydaných v řízení o zmíněném vyvlastnění se závěrem, že bylo provedeno v souladu se zákonem. Své odvolací argumenty dále rozvedl též ve vyjádření k vyjádření žalobců k odvolání.

Žalobci ve vyjádření k odvolání shledávali napadený rozsudek věcně správným a navrhovali jeho potvrzení. Podrobně vyvraceli odvolací tvrzení žalovaného 2/ s odkazem na náležitě dokazování provedené soudem I. stupně a zcela správný závěr právní jím učiněný.

Odvolací soud přezkoumal dle ust. § 212 o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně opravený usnesením ze dne 10. července 2003 v napadeném rozsahu (t.j. ve výroku o věci samé I. a v akcesorickém výroku o nákladech řízení IV.) a dospěl k závěru, že odvolání není opodstatněné.

V daném případě soud I. stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu, jednotlivé důkazy hodnotil řádně, náležitě zjistil skutkový stav věci a dospěl též ke správnému závěru právnímu, který nedoznal změny ani v odvolacím řízení. Lze proto zcela souhlasit se správnou úvahou učiněnou soudem I. stupně v tom směru, že rozhodnutí o vyvlastnění ze dne 7. dubna 1972 nebylo řádně doručeno v té době výlučně vlastníci předmětné pozemkové parcely matce žalobců M. F. (§ 24 odst. 2 zák. č. 71/1967 Sb.), v důsledku čehož ve vztahu k ní nemohlo nabýt právní moci a vykonatelnosti (§ 52 odst. 1 a 2 zák. č. 71/1967 Sb.) a nemohlo být tudíž ani podkladem pro zápis změny vlastnického práva k předmětné pozemkové parcele ve prospěch jiného subjektu (§ 1 zák. č. 265/1992 Sb., o zápisem vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem – dále jen „zák. č. 265/1992 Sb.“). Ve správním řízení totiž v době doručování zmíněného rozhodnutí o vyvlastnění (t.j. v roce 1972) platilo, že rozhodnutí v něm vydané je v právní moci tehdy, nelze-li se proti němu odvolat (podat rozklad). Takové rozhodnutí se přitom mělo doručit vždy pouze do vlastních rukou adresáta. Nebyl-li při doručování rozhodnutí vydaného ve správním řízení adresát zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržoval, doručovatel jej měl vhodným způsobem uvědomit, že písemnost přijde znovu doručit ve stanovený den a hodinu. Zůstal-li nový pokus o doručení bezvýsledný, doručovatel byl povinen uložit písemnost na poště nebo u místního národního výboru a adresáta o tom vhodným způsobem vyzkoušet. Pokud si adresát nevyzvedl písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty byl považován za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Převzala-li písemnost doručovanou do vlastních rukou jiná osoba než adresát, nemohlo dojít ke splnění podmínky doručení písemnosti do vlastních rukou (§ 24 odst. 1 a 2, § 52 odst. 1 zák. č. 71/1967 Sb.). Za situace, kdy bylo v daném

Pokračování

54 Co 467/2003

případě nezvratně prokázáno, že při doručování rozhodnutí o vyvlastnění ze dne 7. dubna 1972 matce žalobců M. F. doručovatelka nedodržela zákonem stanovený postup při nezastižení adresátky v místě doručování (tzn. neuvědomila ji vhodným způsobem o nezastižení a o následném opakovaném doručení se stanovením dne a hodiny) a naopak v příkrém rozporu s ust. § 24 odst. 2 zák. č. 71/1967 Sb. doručovanou písemnost předala jiné osobě (označující se za tetu adresátky a podepisující se jako „[redacted]“ – srov. doručenka založená na č.l. 11 přílohového spisu sp. zn. Výst 330, 7268/1972), lze ve shodě se správným názorem vyjádřeným soudem I. stupně uzavřít, že v důsledku nedostatku řádného doručení zmíněného rozhodnutí o vyvlastnění matce žalobců nemohlo toto správní rozhodnutí nabýt právní moci (§ 52 odst. 1 zák. č. 71/1967 Sb.) a stát se tak náležitým podkladem pro zápis změny v osobě vlastníka předmětné pozemkové parcely odlišné od matky žalobců (§ 1 zák. č. 265/1992 Sb.) a proto se žalobci v daném případě úspěšně domohli určení svého vlastnického (resp. spoluvlastnického) práva k předmětným pozemkům po předchozí výzvě (§ 10 odst. 1 zák. č. 265/1992 Sb.) učiněné příslušným katastrálním úřadem s vyrozuměním o existenci duplicitního zápisu k těmto pozemkům. Žalovaný 2/ se proto mýlí, pokud ve svém odvoláním dovozuje, že v daném případě došlo k řádnému vyvlastnění předmětné pozemkové parcely ve vztahu k matce žalobců. Rovněž jeho zbývající odvolací námitky nemohou být se zřetelem k předchozímu výkladu nikterak právně významné.

Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně opravený usnesením ze dne 10. července 2003 v napadeném rozsahu (t.j. ve výroku o věci samé I. a ve výroku o nákladech řízení IV.) jako věcně správný dle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil (výrok I.).

O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud dle ust. § 142 odst. 1, § 151 odst. 1 a 2 a § 224 odst. 1 o.s.ř., neboť procesně úspěšným žalobcům vznikly ve stadiu odvolacího řízení náklady spojené s odměnou advokátovi za poskytování právních služeb (t.j. za vyjádření k odvolání ze dne 9. června 2003 a za účast při odvolacím jednání dne 12. listopadu 2003) ve výši 12.000,- Kč (§ 5 písm. b/, § 17 odst. 2 vyhl. č. 484/2000 Sb.) a s náhradou hotových výdajů advokátovi (2 x 75) ve výši 150,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), t.j. celkem ve výši 12.150,- Kč (výrok II.).

Odvolání nesměřovalo proti výroku o věci samé II. a nákladovému výroku III. a proto zůstal rozsudek soudu I. stupně opravený usnesením ze dne 10. července 2003 v tomto rozsahu přezkumnou činností odvolacího soudu nedotčen (§ 206 odst. 2 a 3 o.s.ř.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** dovolání přípustné, ledaže dovolací soud dospěje k závěru, že rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu I. stupně.

V Praze dne 12. listopadu 2003

JUDr. Daniela Benešová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

P. [redacted]
[redacted]